

LIETUVIŲ KALBA (GIMTOJI)

Testas

2006 m. valstybinio brandos egzamino užduotis
(pagrindinė sesija)

2006 m. gegužės 24 d.

Trukmė – 2 val. (120 min.)

I. TEKSTO SUVOKIMO UŽDUOTIS

Perskaitykite šį tekstą ir atlikite užduotis.

Česlovas Milošas*

APIE TREMTĮ

1 Ritmas yra giliausia žmogaus gyvenimo esmė. Visų pirma tai yra organizmo ritmas, paklūstantis širdies plakimui ir kraujo apytakai. Kadangi gyvename pulsuojančiame, virpančiame pasaulyje, jis irgi valdo mus ir savo ruožtu primeta savąjį ritmą. Kartojimasis leidžia mums priprasti prie pasaulio ir traktuoti jį kaip gerai pažįstamą. Tad galimas daiktas, jog rutinos poreikis yra kilęs iš pačios mūsų kūno struktūros.

2 Mieste ar kaimelyje, kuriuos pažįstame nuo pat vaikystės, judame „prijaukintoje“ erdvėje ir, dirbdami savo kasdienes darbus, visur susiduriame su orientacijos taškais, rodančiais į tam tikrą rutiną. Perkelti į svetimą aplinką mes jaučiame nerimą dėl erdvės neapibrėžtumo ir – savotišką grėsmę. <...>

3 Tremtis atima iš mūsų atskaitos taškus, kurie padeda mums kurti projektus, pasirinkti tikslus, organizuoti savo veiksmus. Namuose kiekvienas jaučia ryšį su savo pirmtakais, pavyzdžiui, jeigu jis yra rašytojas – tai su rašytojais, jei dailininkas – su dailininkais ir pan. Tai yra tiek susižavėjimu, tiek priešprieša besiremiantys santykiai. Mus skatina troškimas prilygti ir pranokti juos koku nors atžvilgiu – kad galėtume savo vardą pridurti prie vardų, kuriuos gerbia mūsų kaimelyje, mieste, mūsų krašte. Čia, užsienyje, viso to nelieta, nes esame išsviesti iš istorijos, kuri visuomet yra tam tikro žemėlapyje pažymėto ploto istorija; tad privalome susirungti su, rašytojo emigranto žodžiais tariant, „nepakeliamu būties lengvumu“.

4 Sveikatos atgavimas yra lėtas ir visada – tikrai dalinis. Tik pamažu pradėdame perprasti, jog tremtis – tai nėra vien pereitos valstybių sienos, nes ji bręsta mumyse, keičia mūsų vidų ir tampa mūsų lemtimi. Anksčiau vienalytė, monotoniška žmonių veidų, gatvių, paminklų, madų ir papročių masė igauna ryškių bruožų ir pamažėl įvyksta svetimo permaina į sava. Tačiau atmintis taip pat išsaugo mūsų praeities topografiją, – ir šis dvilypis lojalumas lemia, jog esame kitokie nei naujieji mūsų bendrapiliečiai.

5 <...> Kai apie tremtį galvojame kaip apie dvidešimtojo amžiaus lemtį, matome irgi tam tikrą ypatingą aspektą. Gyvenimas tremtyje jau nėra panašus į persodinimą – iš vienos šalies į kitą. Pramonės centrai vilioja žmones iš jų ramių, tačiau nuskurdusių kaimo provincijų, nauji miestai dygsta ten, kur dar neseniai ganėsi galvijų bandos, aplink sostines spiečiasi barakai ir lūšnynai. Stengdamiesi apibūdinti tą tremties neapibrėžtumą ir neaiškią grėsmę, pastebime, jog bemaž viskas, ką galima apie tai pasakyti, apima ir naujuosius miestų kraštovaizdžio gyventojus, net jei jie ir neatvyko iš svečios šalies. Susvetimėjimas tampa pernelyg daugelio būčių lemtimi, kad taptų tik vienos, ypatingos jų kategorijos liga, ir emigrantui, kada jis ima apie tai mąstyti, sunku tampa savęs gailėtis.

6 Galimas daiktas, jog prarasta harmonija, tapatybė su gyvenamąja erdve, negalėjimas jaustis pasaulyje kaip namuose, šios būsenos, taip slegiančios išeivį, leidžia jam įsijungti į naujovišką visuomenę ir tapti – jei jis yra menininkas – visiems suprantamam. Ir net daugiau: kad galėtų išreikšti egzistencinę šiuolaikinio žmogaus situaciją, jis privalo gyventi kokioje nors tremtyje. <...>

7 Kada rašau tai, į atmintį sugrįžta lenkų religinės dainos gaida: „Ievos tremtiniai, Tavęs mes šaukiamės“. Ir išties archetipinis ištrėmimas iš Rojaus Sodo atsikartoja mūsų gyvenime, nesvarbu, ar šis sodas yra motinos iščios, ar puikieji mūsų vaikystės medžiai. Šimtmečių tradicijos puoselėja visos žemės – kaip ištrėmimo vietos – atvaizdą; ji paprastai vaizduojama it koks bevaisis kraštovaizdis, kuriame vieniši, nuleidę galvas žingsniuoją Adomas ir Ieva. Vis dėlto jie niekados neatsisakė vilties, kad kada nors jų tremtis pasibaigs. Vėliau, kur kas vėliau, ta svajonė igauna auksinio miesto – dangiškosios Jeruzalės – pavidalą, miesto, kuris egzistuoja už laiko.

8 Biblijos paveikslas gali skatinti stereotipinį mąstymą: gyventi tremtyje – tai reiškia nuolatos dairytis į kraštą, iš kurio atkeliavai. Atstumą galima taip pat matuoti ne tik myliomis, bet ir mėnesiais, metais, dešimtėmis metų. Tuomet kiekvienos žmogiškosios būtybės gyvenimas tampa nepermaldaujamu judėjimu

* Č. Milošas (1911 – 2004) – lenkų rašytojas, literatūros mokslininkas, vertėjas. Pokario metais dirbo diplomatinį darbą Lenkijos atstovybėse. 1951 m. nutraukė ryšius su oficialiąja Varšuva ir tapo politiniu emigrantu. 1980 apdovanotas literatūrine Nobelio premija.

nuo vaikystės iki įvairių jaunystės fazių, o galop – iki brandos amžiaus ir senatvės. Tai, kas vyko kiekvieno asmens gyvenime, atmintyje nuolat transformuojama ir dažniausiai joje įgauna negrįžtamai prarastos šalies bruožus, šalies, kuri bėgant laikui tampa vis svetimesnė ir keistesnė. Taigi skirtumas tarp judėjimo erdvėje ir laike nėra visiškai aiškus. Tad kas gi tokiu atveju yra tremtis, jeigu šia prasme kiekvienas tampa ištremtuoju?

9 Vis dėlto tremtis geografinė prasme yra pakankamai reali, ir tie, kurie ją patyrė, ieško įvairiausių būdų padaryti ją kuo malonesnę. Jau pats suvokimas, kad šis reiškinys šiandien yra visuotinis, gali kelti palengvėjimą ir net leisti didžiulį savo priklausymu avangardui. Tačiau menininkas ar rašytojas, atsidūręs tremtyje, negali savęs neklausti, kas šiuo atveju atsitinka su jo kūrybiniais sugebėjimais. Sakoma, jog gyvenant užsienyje lengvai gali išdžiūti įkvėpimo šaltiniai. Daug tiesos turi tvirtinimas, jog gimta žemė spinduliuoja gyvybingą galią, – net jei paliksime nuošalyje akivaizdų faktą, jog gimtosios kalbos su jos atspalviais niekas negali atstoti. Tam tikrą paguodą gali teikti pavardės tų, kurie nugalejo, nepaisant jokių kliūčių. Iškiliausi poezijos kūriniai lenkų, armėnų kalbomis buvo parašyti užsienyje, nes tėvynėje siautėjo svetimųjų imperijos prievartos politika. <...>

10 Ištrėmimas yra vidinės laisvės išmėginimas, ir ta laisvė kelia baimę. Viską lemia mūsų vidiniai ištekliai, apie kuriuos mažai ką žinome, o vis dėlto ryžtamės apsispręsti, tikėdamiesi, jog mums pakaks jėgų. Kadaise Frydrichas Nyčė šlovino aukštumą, dykumą, vienatvės laisvę. Tremties laisvė taip pat priklauso šiems aukštiesiems žanrams, tačiau ji yra primesta iš išorės ir todėl praradusi patosą. Kovos su mūsų pačių vidine silpnybe rezultata, regis, gerai perteikia trumpa formulė: tremtis naikina, bet jei tavęs nesunaikins, tai jos dėka būsi stipresnis. <...>

11 Ar galėtume įsivaizduoti pasaulį, kuriame tremties reiškinys išnyks? Kas numato tokią galimybę, tasai turbūt neįvertina srovės, kuri neša mus priešinga linkme. Labiau tikėtina, jog aiškiau negu lig šiolei žmonės suvoks, kad ieškant laimės tolimuose kraštuose reikia būti pasirengusiems nusivilti, netgi – abejotinam malonumui šokti nuo keptuvės tiesiog į ugnį. Toks supratimas, žinoma, neatims niekam noro, kadangi skaudulys, mus kamuojantis dabar, yra tikresnis nei tas, kurį teks kęsti ateityje. Žemė su visu savo žavinčiu grožiu yra juk pagaliau – „tremtinių iš Rojaus“ žemė. Senas anekdotas apie išeivį kelionių biure neprarado savo aktualumo. Karo draskomoje Europoje jisai ieško tokio žemyno ir tokio krašto, kuris būtų pakankamai toli ir pakankamai saugus. Susimąstęs išeivis suklioja pirštu gaubli ir galop klausia: „Ar neturite ko nors kito?“

Užduotys

1. Remdamiesi 1-a ir 2-a pastraipomis, atsakykite į 1.1–1.3 klausimus.

1.1. Paaiškinkite, kodėl rutinos vertinimas skaitytojui gali atrodyti neįprastas, netikėtas.

(2 taškai)

1.2. Išrašykite žodžius, kurie teksto įžangoje vartojami kaip žodžio „rutina“ sinonimai.

(1 taškas)

1.3. Apibendrinami pirmas dvi pastraipas savais žodžiais suformuluokite pagrindinę jų mintį.

(2 taškai)

Čia rašo vertintojai
I II

	Čia rašo vertintojai I II
2. Savais žodžiais paaiškinkite, kokį dvilypį kūrėjo santykį su savo krašto kūrėjais įvardija autorius 3-ioje pastraipoje.	
(2 taškai) 3.1. Remdamiesi 3-ia pastraipa paaiškinkite, kaip suprantate tremtyje atsidūrusio žmogaus būseną, kuri tekste įvardyta „<u>nepakeliamas</u> būties <u>lengvumas</u>“. Paaiškinkite abu aspektus.	
(2 taškai) 3.2. Kokia stiliaus figūra yra pasakymas „nepakeliamas būties lengvumas“?	
(1 taškas) 4. Savais žodžiais paaiškinkite mintį, kad tremtyje atsidūrusio žmogaus „sveikatos atgavimas yra lėtas ir visada – tikrai dalinis“.	
(2 taškai) 5. Remdamiesi 6, 9 ir 10 pastraipomis atsakykite į 5.1 ir 5.2 klausimus. 5.1. Kokie neigiami tremtinio, kaip žmogaus ir kaip kūrėjo, patirties aspektai aptariami minėtose pastraipose?	
(2 taškai) 5.2. Kokie teigiami tremtinio, kaip žmogaus ir kaip kūrėjo, patirties aspektai aptariami minėtose pastraipose?	
(2 taškai) 6. Remdamiesi 9-a pastraipa, nurodykite, ką autorius laiko kūrybinio įkvėpimo šaltiniais.	
(1 taškas)	

7.1. Tekste sakoma, kad kūrėjas, siekdamas „išreikšti egzistencinę šiuolaikinio žmogaus situaciją, <...> privalo gyventi **kokioje nors** tremtyje.“ Tekste kalbama apie keturias tremties atmainas. Remdamiesi visu tekstu, pakomentuokite jas, glaustai nusakydami jų esmę.

Čia rašo vertintojai
I II

(4 taškai)

7.2. Paaiškinkite, kuo tekste svarstoma tremties samprata skaitytojams gali atrodyti neįprasta.

(1 taškas)

8. Savais žodžiais paaiškinkite, ką autorius turi omeny sakydamas, kad „ieškant laimės tolimuose kraštuose, reikia būti pasirengusiems <...> **šokti nuo keptuvės tiesiog į ugnį**“.

(1 taškas)

9. Savais žodžiais suformuluokite paskutinės (11-tos) teksto pastraipos pagrindinę mintį.

(2 taškai)

10. Nurodykite teksto žanrą.

(1 taškas)

11.1. Nurodykite teksto funkcinį stilių.

(1 taškas)

11.2. Atsakymą pagrįskite dviem argumentais: turinio ir raiškos.

(2 taškai)

Taškų suma (maks. 29)

Taškai už teksto suvokimo užduotį (maks. $29 \times 2 = 58$)

II. KALBOS UŽDUOTYS

1. *Paiškinkite, kas skiriama skaitmenimis pažymėtais skyrybos ženklais. Lentelėje ATSAKYMAI įrašykite teisingą atsakymą žyminčią raidę. Skaičiumi 0 pažymėtas pavyzdys.*

1. Kvepėjo išplautos grindys,⁰ žolynai, vaškas. 2. Į jas žiūrint, regėjos,¹ kad nėra pasauly vargų ir ašarų, nelaimės ir bado. 3. Abudu vyrai bando prasibrauti pro erškėčius arčiau, nori gerai apžiūrėti drožinius,² kai kur jau visai aptrupėjusius,³ bet nieko neįžiūri. 4. Vienus autorius –⁴ o tai buvo visam pasauly žinomi vardai –⁵ jis niekino, kitus be saiko garbino. 5. Skausmingas tėvynės ilgesys –⁶ tipiška lietuvių emigranto būseną –⁷ maitina išeivijos literatūrą stebuklingais atsiminimais ir netekties gėla. 6. Oras,⁸ giedras ir nuostabiai lengvas,⁹ sroveno į vidų pro atdarą langą. 7. Ugnis degė nenoriai, pūtė dūmą atgal –¹⁰ seniai liepsnos neregėjusioje krosnyje buvo įsiveisusi drėgmė. 8. Jis citavo rašytojo mintis apie meilę,¹¹ pasakoją kūrėjo gyvenimo epizodus ir, stovėdamas nugara į klasę, žiūrėjo į darganotus laukus. 9. Žiūrėjau į veidrodį ir nebenorėjau savęs pažinti:¹² veidai buvo sudriebę, paakiuose didelės žalios dėmės.

- A Praleista sudurtinio tarinio jungtis prieš vardinę dalį, išreikštą daiktavardžio vardininku (kiekinio skaitvardžio vardininku ar bendratimi).
- B Atskiriamos viena rūšies sakinio dalys.
- C Apibendrinamasis žodis po viena rūšių sakinio dalių.
- D Apibendrinamasis žodis prieš viena rūšies sakinio dalis.
- E Priedėlis po pažymimojo žodžio.
- F Išplėstinis būdvardinis (dalyvinis) pažyminys po pažymimojo žodžio.
- G Viena rūšiai derinamieji pažyminiai po pažymimojo žodžio.
- H Išplėstinė dalyvinė (pusdalyvinė, padalyvinė) aplinkybė.
- I Tikslinamoji aplinkybė.
- J Kreipinys.
- K Įterpinys.
- L Skiriami sudėtinio sujungiamojo sakinio dėmenys.
- M Skiriami sudėtinio prijungiamojo sakinio dėmenys.
- N Skiriami sudėtinio bejungtukio sakinio dėmenys.

ATSAKYMAI

Skyrybos ženklų Nr.	0	1	2–3	4–5	6–7	8–9	10	11	12
Atsakymo raidė	B								

(8 taškai)

Taškai		
--------	--	--

2. Padėkite trūkstamus skyrybos ženklus.

Čia rašo vertintojai

I II

Kažkas yra pasakęs Viskas eina į gera šiame geriausiame iš visų pasaulių. Dėl paskutinės šio teiginio dalies tikriausiai turėtų sutikti visi kurie šiame pasaulyje dar gyvena. Nė vienas ko gero neturime pasirinkimo nei slietas nei žmogus nei vabalas. Pasaulis mums visiems yra vienintelis todėl matyt vienodai teisūs visi ir tie kurie jame jau gyvena ir tie kurie gyvena dabar. Tie kurie dar tik ruošiasi gyventi kol kas tyli tačiau nekyla abejonių kad ir jie kai užgims bandys savaip jį vertinti ir taip pat prieis išvadą jog šis pasaulis negali niekam būti nei geresnis nei blogesnis o tikrai toks koks yra t.y. pats geriausias.

Tiesą pasakius turėjau nugyventi daugiau nei pusę šimto metų kol pamažėle ėmiau suprasti kas tai per blogis žmogaus puikybė. Mano protas kol buvo jaunas niekaip nesuvokdavo tų vietų knygoje kur kalbama kad dvasininkui ar šiaip žmogui norinčiam tobulėti būtina atsisakyti savo puikybės. Svarstydavau Šis pasaulis yra puikus nes jis sukurtas Dievo tad kitoks ir negali būti kas čia bloga jeigu puikiame pasaulyje bus pilna puikybės pasipuošusių žmonių?

Deja jaunystė lengvai pasiduoda žodžių žaismui neieškodama juose gilesnių prasmų. Daug laiko reikėjo kol supratau kad žmogaus dvasia negali būti puiki. Gerumas jos esmė, o puikybė nėra net joks papuošalas nes jokiai esmei papuošalai nereikalingi.

Iš pradžių Dievas tobulą buvo sukūręs mūsų dvasią. Tačiau mūsų Protas pasikėlė į puikybę o Dvasia krito žemyn kol atsimušė į kietus šios žemės akmenis. Taip archangelas išvarė žmogų iš Rojaus kuris buvo geras ir tobulas Dvasiai bet neįtinkantis Protui. Tos dvi girnapusės Protas ir Dvasia žmogui buvo užkabintos ant stangraus kaklo ir jis išėjo iš ten kur buvo sukurtas išsinešė dar ir Žodį kuris vienodai turėjo tarnauti ir proto ir dvasios raiškai. Atsidūręs kietame Žemės akmenyje kur neaugo niekas kas net iš tolo būtų buvęs panašus į Rojaus vaisius byrančius nuo derlingų šakų tiesiai į burną žmogus turėjo verstis pats. Kadangi jis nebuvo patenkintas Dievo jam įkvėptąją dvasia ir duotuoju protu jis privalėjo juos tobulintis pats. Dabar parklupęs į dulkes jis nusiėmė nuo kaklo tas dvi girnapuses ir apžiūrėjo. Tai beje buvo net ne girnapusės tik du didžiuliai kieto akmens luitai iš kurių jis turėjo iš naujo susikurti tai kuo buvo taip nepatenkintas savo tyliąją dvasią ir savo protą užsigeidusį visokeriopo pažinimo. Teturėdamas vienintelį įrankį Žodį jis buvo panašus į skulptorių suspaudusį delne kaltą. Jo laukė pareiga Meistro tačiau Meistro kuriančio patį save. Ir laiko jis turėjo pakankamai priešais jį dunksojo tūkstantmečiai ir dešimtys tūkstančių metų.

Pagal R. Granauską

(25 taškai)

Taškai

3. Įrašykite praleistas raides, skliausteliuose pateiktus žodžius parašykite kartu arba atskirai.

Praėjo daug dienų, ėmė smarkiai snigti, ir vien__syk, vaikščiodamas laukais, Joris Globys pal__pyl__mą užtiko didelį skruzdėlyną. Nustebęs i__žiojo, tiek laiko nebuvo matęs jokio gyvo daikto, ir net pamanė, jog darosi (kas, nors) _____ (ne, taip) _____, nebuvo juk jokios g__vybės, o kodėl staiga atsirado? Didelės skruzdės išl__sdavo iš angų ir savo takais trau__davo toli į p__šną, o sugr__ždavo nešinos sp__gliais. Sulaikęs žadą jis žiūrėjo į šį steb__klą, o skruzdės, atrodė, nematė jo ir toliau dirbo savo darbą. Šiuos vabalus stebėjo ilgai, užmiršęs viską. Kelios skruzdės protezu jau lipo aukštyn, bėgo per geležį labai greit, paskui pasisl__pė tarp skarmalų, ir Joris Globys pajuto kutenanč__šilumą paširdžiuos, kai šie padar__liai ėmė ropoti per kojos strampą, kuris po anos nakties dar nebuvo užg__jęs. Paskui tas skruzdes jau ėjo kitos, bet pirm__sias kažkas išg__sdino, jos ėmė leistis žemyn. Tada ir kitos puolė atgal, matyt, jos mokėjo susikalbėti. Bet viena išdr__so užlipti Joriui ant ausies ir kuteno koj__lėmis. Joris po daug__lio dienų kvatojosi l__g vaikas – kaip ir tada, kai ilgai sirgo ir motina, norėdama prajuokinti, jam kut__ndavo kojų padus... Tas prisim__nimas vėl nukėlė an__pus melsvo horizonto, kurį raižė lėtai kri__damos ir besis__kiodamos didelės snaigės; (gal, būt) _____jau buvo Kūčios, motina pylė į molinį puodą aguonas, o tėvas ruošėsi jas tr__nti; paskui atėjo vakaras, tėvas parėjo iš daržinės, nešdam__sis po paž__stim glėbį šieno, kurį lygiai išklojo ant stalo ir uždengė balta stalt__se. Tėvas buvo gražiai susišuka- vęs, o motina panaši į švent__j__.

Naktimis smarkiai snigdavo. Prieš pradėdamas kapoti suš__lusią žemę, Joris Globys turėdavo nuvalyti sniegą, o kad žemė būdavo labai kieta, sunkiai prak__sama, tai jį, kantriai besiplūk__ntį vienoje vietoje, beveik ir užsnigdavo. Bet, rodės, saulė jau ėmė krypti į pavasarį...

Priešais skruzdėlyną t_ sėsi ilga tiesi properša. Joris Globys vaikšt_ nėdamas jau ir savo takus turėjo išm_ nės. Kartą vėl atėjęs atsėdo šalia skruzdėlyno. Šimtai skruzdžių pasistiepusios ant koj_ čių, kretėdamos, išpūt_ sios akis žiūrėjo į Jorį ir, rodos, tiesiai jam į akis. Skruzdės neramiai krutino kojas, krapštėsi akis, buvo liūdnos, atrodė, lyg norėt_ žmogeliui pasakyti kažką labai svarbaus, bet Joris nieko negalėjo suprasti, o tuo tarpu, pro šalį bėgdamos, kitos skruzdės paragino žiūrinė_ s_ s skubėti dirbti.

Apimdavo keistas džiug__sys. Medžių properša, nušviesta saulės, buvo lyg kokia magiška v__lionė, lyg paslapt__nga šviesa. Kartais Joris pajusdavo keistą dalyką: nebuvo baimės, kad greitai gali nieko nebelikti.

Syķi Joris iŗbēgo ū storai apsnigtus laukus ir krito aukŗŗlninkas, atspŗrdamas sveikŗŗjŗŗ koŗa ir meŗŗdamas ū ūalis rankas. Pakilo ir krito ū kitŗ vietaŗ, iŗ tos vŗl ū kitŗ. Liŗdņu atvaizdu gulyklos iŗpuoŗŗ jo ūmeŗ.

Taip atėjo pavasaris ir vasara. Palydavo, lašai kri__davo į Jorio Globio išp__rėtą Prūsijos žemę. Užmirš__s taupymą, (ne, vieną) _____ sykiį jis atnešdavo skruzd__lėms po kel__s korių ak__s ir žiūrėdavo. (Iš, pradžių) _____, susidūrusios su pašalin__s ir __tartiniais daiktais, skruzdės atsarg__i juos apuost__davo ir aplenkusios trau__davo toliau. Paskui įsidr__sino, medus patiko, vieną akele apli__davo penkios, šešios ir daugiau skruzdžių, ją vil__davo į urvus, iš ten pasirodydavo būriai naujų, prikeldavo jas iš miego ar atitraukdavo nuo įprasto darbo netikėta naujiena, ir greitai

[illegible]

visas knibžd__lynas darbuodavosi savo takuose, į tolimą kelionę girion mažai kuri pasileisdavo, nebent atsirasdavo būtinas reikalas atgabenti __patingų šapų.

Taip maitino skruzdės (ne, kartą) ____, (kai, kurios) ____ aptingo, nutuko ir, sutikusias mažiausią, pačią papra__čiausią kliūtį, nebegalėdavo ar tingėdavo ją įveikti, apeidavo aplink__; pamačiusios Jorį, paslank__snės imdavo lipti kojomis, ropodavo per suplyšus __s keln __s, l __sdavo į kišenes.

Čia rašo vertintojai	
I	II
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____

Pagal J. Aputį

(25 taškai)

Taškai		
--------	--	--